

Mlado Jutro

Štev. 14

Nedelja, 8. aprila

1934

Bogomir Pregelj:

Rusalka

8. Povodni mož Krvavec

»Tako, tako! Dober svet bi rada ču-
la, Rusalka,« je prikimal povodni mož
Krvavec in prečudno našobil ribja
usta. Potem se je okrenil, racajoče sto-

zdej spet Rusalko, ki je sedla na pru-
čico pred Krvavčevimi nogami. Popol-
noma tiho je bilo v sobi, da se je dobro
čulo peneče požiranje vrtinca pred
vrati in tiho cinglanje stekel v oknih,

pil čez prag v sobo in modro sprego-
voril: »Sedimol Sede najlaže premiš-
lujem.« Stežka se je spustil v širok
stol, da so pod njim zaječala peresa.
Vile so si nastale v polkrogu okrog
njega blazin, ki so jih pobrale z njego-
ve postelje. Po blazinah so posedle,
objele kolena in zvedavo gledale zdaj
povodnega moža, ki je v širokem stolu
napol dremaje pogrkoval in mežikal,

kadar se je zmotila neumna riba ter
udarila s svojim ploščatim nosom ob
okna. »No, ali bo kaj?« je debelo za-
zdehal Krvavec. Rusalka je namršila v
težkih mislih čelo. »Veš...« je začela
oklevajoče, potem pa je zmajala z gla-
vo in jo sklonila, s prstom pa je začela
risati brezsmiselne slike po tleh. Krva-
vec se je sklonil nad njo. Z mehкими
vlažnimi prsti ji je pogrebel po zlatih

lasel in je vprašal: »Pa kaj je tako neprijetnega, kar bi me rada vprašala, Rusalka!« Še globlje je sklonila Rusalka glavo in je šepetajoče odgovorila: »Bojim se, da se mi boš smejal, ker vprašujem tako neumno. Kajne, da se mi ne boš?« Resno ji je odkimal Krvavec: »Ne bom se ne!« je odločno dejal. Tedaj je Rusalka dvignila glavo, strogo pogledala sestre in jim požugala: »Joj, oni, ki se bo smejala!« Vse so odkimale, najmanjša pa je polglasno zaihtela: »Saj je vendar tako žalostno!« — »Zakaj se ne smejejo ljudje v mestu?« je kratko vprašala Rusalka. Krvavec jo je debelo pogledal, potem si je povrtal v ušesu: »Ali sem prav slišal?« Odločno je prikimala Rusalka in vse vile z njo: »Prav, prav.« Z dlanjo si je potegnili Krvavec čez oči in pogledal prežalostno Rusalko: »Zakaj bi pa to rada vedela?« Rusalka je nevoljno odmajala z glavo: »Najprej mi odgovori, kar sem te vprašala, potem bom pa še naprej povedala.« Krvavec je segel v hlačni žep, potegnili iz njega tobačnico in jo odprl. — »Na, njuhaj,« je ponudil ščepec Rusalki, ki se pa za to še zmenila ni, temveč ga je gledala kar naprej tako svetlo, da mu je postajalo vse bolj in bolj nerodno. Zato je brž vsrkal tobak v nos. Obrisal si ga je s prelepim zelenim robcem, pozabil kihnuti in zlovoljno zamrmral: »Bi rad vedel, kdo ti je vsadil te najnovejše muhe v glavo.« — »To niso nikakršne muhe, to so resne stvari,« ga je zavrnila užaljeno Rusalka in vse vile so glasno prikimala: »To so resne stvari!« — »Ko si že tako sitna in me hočeš zbuditi iz najboljšega spanja s takimi vprašanji, pa naj bo. Saj itak vem, da bi ne imel prej miru. V mestu se ljudje ne smejejo, ker nimajo časa.« — »To že vem! Saj mi je veter tudi tako povedal. Pa ne umem. Razloži mi to.« Zlovoljno si je pogladil Krvavec redke štrleče brke: »Torej stari potep veter ti je to pravil. Naj se le pripravi, jih bo slišal!« Zatem je zvito pomežiknil in se lokavo nasmehnil, ko je na videz obžaloval: »Drugачe povedati ne vem. Počakaj, da hoš starejša, potem boš že razumela.« Rusalka je nabrala užaljeno ustne: »Kaj se boš norčeval. Dosti sem že stara!« In vse vile so prištrdile: »Saj nismo več otroci!« Krvavec pa se je zadovoljno vgreznil v svoj stol, sklenil roke na trebuhu in lagodno predel: »Ako imate dovolj let, potem pa itak razumete, kaj pa še vprašujete.« Tedaj je vstala Rusalka s pručice in sedla Krvavcu v naročje.

Prelepo ga je božala in premilo ga je gledala, ko je vneto prosila: »Strček Krvavec, saj vem da nisi trd in da ne češ, da bi bila Rusalka žalostna. Zato, boš povedal, kajne! Drugače pa se bom jokala in se bom cmerila, da bom grda, kakor teta Krastača. Uh, uuh!« Tako se je začela jokati Rusalka, da so se solze kar lovile na njenih licih. Vse vile so začele jokati obenem z njo, da je soba kar odmevala od njihovega ihtenja. Povodni mož Krvavec pa ima dobro srce vkljub temu, da je grd za pogled in da hudo gleda. Zato mu je postalo močno neprijetno, ko je videl kako ihte vse vile okrog njega. Rusalkine solze pa so ga kar pekle. Ves razburjen je gladil Rusalko po mokrih licih in ji nerodno poskušal otreti solze. »Nikar se ne jokaj Rusalka! Saj bom razložil vse, kar boš hotela. In vse dekle, tudi nehajte, mokrote imam že itak dosti.« Med solzami se je drobno nasmehnila Rusalka: »Zakaj nimajo ljudje v mestih časa, da bi se smejali?« Krvavec se je globoko odhrknil, strogo pogledal okrog sebe, dvignil važno prst in dejal s skrivnostnim glasom: »Ker nimajo srca!« Rusalka mu je pogledala globoko v oči in dejala s tihim glasom: »Verjem ti, stric Krvavec. Pa kako morejo živeti ubogi ljudje brez srca?« — »Mesto srca imajo drobno uro, ki bije brez prestanka, da se ženejo in hite. Saj so bili nekdaj pravi ljudje. Svetle oči so imeli, da so videli z njimi. Odprte roke so božale cvete in v prsih jim je plalo živo srce. Toda prišlo je, kaj vem kako, nekega dne so se zbudili in tedaj jim je zaklokala ura v prsih, ki jih žene brez miru, da nimajo za smeh več časa!« Globoko je sklonila Rusalka glavo, težka solza ji je kanila iz očesa: »Zato moram vedno misliti nanje. Pa jim ni rešitve?« Krvavec je tesno objel Rusalko, na prsa je pritisnil njeno glavo in hripavo prosil: »Ne vprašaj po tem, Rusalka!« Zvila se mu je Rusalka iz naročja in odkimala: »Moram vedeti. Dokler se ne bodo ure spet izpremenile v srca, dotlej se ne bom mogla nasmejati.« Pritrdil je Krvavec: »Vedel sem to, zato ti nisem hotel nič povedati. Zdaj pa moram. Je ena rešitev. Težka je in rešnika lahko pogubi. Kdor ima srce, ga mora v mesto nesti. Molče ga mora darovati, dokler ga eden ne spozna in hoče v zameno dati svoje srce. Tedaj bo rešeno mesto. Ure bodo spet srca postala.« Globoko je sklonil Krvavec svojo glavo in ni dvignil oči, ko so obstonile vile Rusalko, ki je vprašala v tretje:

»Kdo mi bo položil iz prsi srce v roke?« Zamolklo je odgovoril Krvavec: »Coprnica Skrepetača zna.« Potem je zavekal: »Ostani, Rusalka...« Nalaha no ga je poljubila Rusalka na oči. »Sam veš, stric Krvavec, da to ni mo-goče,« mu je mehko odgovorila, po-tem se je pa obrnila k vratom: »Poj-dimo sestrel.« Dalje prihodnjič.

Josip Vandot:

Vidina postrv

Ribič Rogač je bil debel, okrogel mož. Imel je dolge, košate brke in je gledal izpod čela tako čudno in mrko, da se ga je moral človek bati. A mala Vida se ga ni bala, saj se ni bala živega človeka, ker ni imela vzroka, da bi se ga bala. Sovražila ni na svetu nikogar. Ribiča Ro-

gača pa le ni mogla videti in ga je celo sovražila. Sovražila tako, da je že trikrat stopila k savskemu tolmunu in poklicala povodnega moža, naj pride in pograbi ribiča Rogača. V tolmun ga naj potegne in ga tam priklene k debeli korenini, da ribič Rogač ne bo nikoli več videl belega sveta.

No, povodnega moža ni bilo od nikoder, in zato je bial Vida huda tudi nanj. Prav lep ribji kralj ti je to, ki se tako malo meni za svoje ribe in mirno pusti, da jih ribič Rogač mori s svojim trnkom in jih požira kar polne koše. Resnično, lep kraj je povodni mož in bi nemara ne zaslužil drugega, kakor da ga z ribičem vred priklenejo v tolmunu k debeli korenini.

Vida bi tu sama priklenila, če bi mogla. Vsaj za tri dni, ker bi se ji nazadnje nemara smilila pa bi ji izpustila. Samo obljubiti bi ji morala, da bosta imela ribe rada, kakor jih ima ona. In ribič Rogač bi moral zakopati svoje trнке v zemljo tako globoko, da bi ne mogel nikoli več do njih. In bi bilo ribam dobro in tudi mali Vidi bi bilo dobro, ker bi se ji ne bilo treba jeziti zaradi mrkega ribiča Rogača.

Ribe v Savi so zares srebrne in vse posejane z zlatimi pikicami. Urne so in gibčne i imajo tako lepe oči, da noben človek na svetu nima takih. Posebno po zimi, ko je voda tako sinje modra in je zmrzli sneg kraj nje še stokrat bolj bel. Vida pa hodi ob vodi, zavita v topel kožušek, in gleda postrvi, ki se sučejo po tolmunih in jih prav nič ne zebe. Drobi jim kos belega kruha, da ne bodo lačne, ker mušic po zimi ni nikoli nikjer.

A glej — tam na ovinku že spet stoji za vrbjem hudobni ribič Rogač. Zavit je v strašen kožuh in še strašnejšo kučmo ima na glavi, da bi ga bil povodni mož na vso moč vesel, če bi ga hotel pograbiti. Trnek je bil spustil v vodo in zdaj preži, kdaj bo potegnil ubogo postrv na suho.

Vida stisne drobno pest in jeza ji zavre v srcu. »Le čakaj, hudobec! Saj se bo povodni mož vendarle enkrat zgani!«, reče in se potuhne za vrbjem, tik za ribičem. Skoro je prepričana, da povodni mož danes gotovo plane iz tol-muna in pograbi ribiča. Potegne ga v vodo in priveže h korenini. Sicer je ribič Rogač precej težak in povodni mož ga bo težko zmogel. Če pa ne pojde, no, mu pa Vida skoči na pomoč, ker je strašno huda na ribiča.

Voda zapluskne, ker je ribič naglo potegnil trnek iz vode. Vrvica šine navzgor, nekaj belega se zaziblje v zraku — in še preden Vida utegne pomisliti, že se premetava kraj nje po snegu lepa, lepa postrv. Vsa je v zlatih pikicah in odpira in zapira usta, kakor da kliče Vido na pomoč, in jo gleda z žalostnimi očmi.

Vida se prav nič ne pomišlja, temveč prime zvijačo se ribo in zbeži ob vrbju navzgor. Skrije se za ovinkom ob vodi in spusti ribo v tolmun. Postrv se zasučje trikrat v vodi, potem pa obstane in gleda z bistrimi očmi naravnost na deklico, kakor da se ji lepo zahvaljuje.

»Ribica, ribica!« se ji nasmeje Vida. »Ali ti je zdaj prav, da si pobegnila hudobnemu Rogaču?«

Postrv se zaokrene, da se ji čudovito zasvetijo vse zlate pikice. Počasi, počasi se potaplja v globočino in kar naenkrat

izgine kdo si vedi kam k povodnemu možu, da zatoži ribiča Rogača in ga poprosi, naj prinese Vidi zlat, preluknjan cekin, da ga bo na srebrni nitki pripela okrog vratu.

Vida pa pogleda v dlan, s katero je pravkar stiskala postrv. Na dlani so ji ostale tri srebrne luskinke, ki so se svetile tako kot nobena stvar na svetu. A prav sredi vsake luskinke je blestela drobna, zlata pikica, kakor majceno očesce, ki se smehlja noč in dan.

Vida se je zasmejala in stekla proti brvi, ki je bila izpeljana preko Save. Še mar ji ni bilo ribiča Rogača, ki je robantil tam za ovinkom in iskal ulovljeno, a vendar pobeglo postrv. Hitela je naravnost domov in skrbno zavila srebrne luskinke v droben, mehak papir. Skrila je vse to v predalce in je prepevala do večera.

Pa je že vedela, zakaj je prepevala. Glej, saj pride kmalu pomlad v gorske kraje in grede na vrtu vzbrsté in rože z njimi. Vida pa zakoplje tri srebrne luskinke v rahlo zemljo. Že čez teden dni poženejo iz njih čudovite rože. Cvetje jim je bilo kot sneg, a je vendar vse posuto z zlatom, da se blesti ponoči in podnevi in dehti tako, da tega ne more povedati nihče, niti mamica, ki ji je pravila nekoč o tem.

V tem cvetju pa prebiva sreča, ki je zares tako majhna, da ji je to cvetje prav udoben dom. Lahko jo vidite, če stopite k tistim rožam. A še lažje jo slišite, ker sreča ni nikoli tiha, temveč prepeva noč in dan take pesmi, kakršnih ne slišite nikoli.

Vida jih bo slišala spomladi. Samo tega ne vem, če nam pove, kakšne so

tiste pesmi. Pa saj ni čudno, če nam ne pove. Zakaj sreča je tako majhna, da je še celo za enega človeka premalo, premalo...

AMI:

Tadek in stričev nos

Tisti stric, da vam po pravici povem, ni bil pravi stric, ampak je imel Tadek pač tako navado, da mu je dejal stric. Mamica je bila poslala Tadeka za nekaj tednov na počitnice k stari znanki v trojanske hribe, da bi se revček navžil dobrega zraka in tečne hrane, in tamkaj je srečal svojega »strica«.

Vrh trojanskih klancev stoji imenitna hiša, gostilna pri Konjšku, košata, a prijazna domačija. Tam se ustavljajo vozniki, ki prevažajo težke parizarje v Savinjsko dolino ali pa na drugo stran proti Ljubljani. Sejmske dni je tam polno voznikov in takrat je bil za Tadeka poseben dan. Oprezoval je okrog njih, tekal po vozovih, stikal med tovari, pokladal konjem krme in zobanja in včasih zaslužil dinar ali dva od radožarnih voznikov, ker je otepaval živali sitne obade.

Nekega dne, ko je ves navdušen »obalil po vozovih, se je ustavil med vrati »stric«, stisnil pipo med zobe, zarinil roke v žepa in ga ošinil s karajočim pogledom, češ, to pa ni lepo, da takole Bogu čas kradeš. Tadek se je zdrznil in potepeno zlezal z voza na široko cesto.

»Čigav pa si, potepencek? Pojdi no sem!«

Tadek bi jo najrajši ucvrl v hosto pod cesto, a glej čudo: stric je potegnil iz žepa lepo, rumeno hruško in mu jo pokazal. V ustih so se Tadeku nabrale sline in zacmokal je:

»Tadek sem. Iz Zagorja,« je rekel, nezaupljivo pogledal in mežikal v sočni sad.

»Kaj pa počneš todi? Potepel si se!« Šele tega je bilo treba, da se je razvezal jeziček. Povedal je stricu o revščini doma, zdaj je pa pri teti in da je strašno lepo na Trojanah. Skriva si je med tem ogledoval prijaznega strica. Najbolj ga je zanimal njegov imenitni nos. Pa je bilo res nekaj posebnega na tem izrastku. Kakor bi kak porednež tjakaj nalepil pet rdečih hišic od polža, in zdaj se bleščijo sredi rdečega obraza kakor nebeška slava, vijoličasto in imenitno. Kaj takega Tadek doslej še ni videl.

»Če si pa tak revček, na hruško.« je

dejal stric in tlačil z debelim palcem tobak v ugaslo pipo.

Tadek je molče ogledoval hruško v svoji roki in hitro mislil, kako naj se mu zahvali, da bo veljalo. Na vsak način mu mora povedati kaj takega, da bo še posebno zadovoljen. Da bi te, tristo repov, jo že ima! Zažerele so mlade oči, ko je prikupno dejal:

»O, stric, kako lep nos imate!«

Stric pa je, o smola, samo grdo pogledal, vzela pipo izmed zob in počasi pljunil, pogledal v nebo in brez besede odštorkljaj v hišo.

Bi se lahko reklo, da je Tadek obstal kakor ukopan. Nemilo ga je užalostila stričeva nejevolja, tem bolj, ker se ni zavedal, da je dobrega striča užalil. Tadek ni vedel, da je takle nos največja spodtika ljudem, da je v stanu greniti življenje njegovemu lastniku, ker res ni lep in ga poleg tega ovaja kot prego-rečega častilca vinskega kaplje.

Tadek se je potrt in zlagoma gloda-joč hruško napolnil po svetli cesti domov in se še ozreti ni upal. »Zameril sem se mu,« je vzdihnil, »ampak s čim?« Večkrat je slišal, da ni lepo, če je kdo preveč ponosen na svojo lepoto ali ime-tje, da, nekateri sploh ne marajo, če jih hvališ. »Gotovo je stric eden tistih... Tako dober stric. Moram popraviti napako,« je zatrdno sklenil.

Naslednje dni je iskal priliko, da bi se zбогал z njim. Ko je spet nekega dne odganjal sitne obade od spotenih konj, je stopil stric na stopnico zgoraj pri vratih in pogledal čezenj, še zmenil se ni za skesanca. In tisti lepi nos, danes je še posebno krasno žarel!

Stric se je končno nagledal neba in štorkljajl nizdol, naravnost proti Tadeku. Ko je prišel že čisto blizu, ga je temno pogledal od vrha do bosih tal in debelo pljunil. Tadek se pa ni umaknil in moral bi ga pregaziti, tako trdno se je bil odločil, da ga zбога.

»Napota! Kaj me gledaš? Odmakni jo, da morem naprej!« je bentil nevljudni stric.

»O, striček, saj vaš nos ni posebno lep!« je goreče dahnil mali skesanec - telebanček.

»Kaaaj? Lep ali ne lep!« je zarentačil užaljeni stric in mu prisionil hruško. A od te hruške je Tadeka bolela glava. In čeprav sta imela vsak svoj prav, je to narobe svet.

Razbojnik Švedran

V mrčanih šenčurskih gozdih, ki se razprostirajo od Kranja proti Kamniku, je nekaj živel strahoviti razbojnik Švedran. To ime si je pridobil, ker je nosil vedno pošvedrane čevlje in prav po teh čevljih ga je lahko vsak spoznal.

Tudi pisatelj Smola, ki je bil velik siromak, je nosil pošvedrane čevlje, ker si ni mogel nabaviti drugih. Prav zato pa so ga lepega dne kranjski biriči zamenjali za Švedrana, ga oklenili in privlekli v Kranj pred sodnika. Vsi navdušeni so pričakovali, kako jih bo strogi mož pravice pohvalil.

Ko je sodnik aretiranca zagledal, se je začudil:

»Anti Smola, kje te vrag nosi?«

In potem je sodnik gospod Rupar veselo stisnil svojemu sošolcu roko.

O, kako so se biriči prestrašili! Kar pobrisali so jo kolikor so jim dale nože.

Pisatelj Smola pa je ostal pri svojem prijatelju na kosilu. Nazadnje je dobil od njega še pisanje, potrjeno s pravim cesarskim pečatom, da nima on, pisatelj Smola, ničesar skupnega z razbojnikom in da si sličita samo v čevljih, ker sta vedno oba pošvedrana.

★

Švedran je ostal še dalje strah in trepet kranjske in kamniške okolice. Babice so pripovedovale o njem pravljice in otroci so kar trepetali. Če so začuli ime strašnega Švedrana, ki je gospodaril po šenčurskih hostah in pobijal ljudi in živali, ljudi je vse oropal, a živali je pohrustal.

Nazadnje je vendar tudi Švedranu odbila njegova ura. Neke nedelje je sedel v Šenčurju v krčmi, pil rujno vinco in se smejal kmetom, ki so kar bežali, ko so ga zagledali.

Pa je pritekel mali krčmarjev sinček Tinček. Debel kakor mastna klobasica se je zakotalil k mizi, kjer je sedel razbojnik in stiskal z obema nogama nogo močne javorjeve mize. Deček se ga ni bal, saj je bil ropar čisto miren, sedel je in pil ter se za malega paglavca ni brigal.

Švedran ni slutil, da so včasi tudi otroci lahko nevarni. Mali Tinček je namreč imel v žepu kos močne vrvi, ki jo je pod mizo izvlekel in z njo spretno privezal obe razbojnikovi nogi ter potem hitel povedat očetu, da je strašni Švedran že privezan k mizi.

Zdaj so kmetje navalili nanj.

Razbojnik se je pognal kvišku, pa mu je nagajala težka javorjeva miza, ki jo je komaj potegnil za seboj. Padel je. Kmetje so mu zvezali še roke ter ga vlekli v Kranj, a od tam pa v Ljubljano, kjer je bil za svoja grozodejstva obsojen na smrt.

Razbojnik Švedran je imel mater, ki je bila že zelo stara. Ko so mu sodniki povedali, da mu radi uslišijo poslednjo željo, ki jo ima, ker bo kmalu usmrčen, je dejal, da bi rad še enkrat objel in poljubil svojo mater.

Takoj so poiskali starko in mu jo privedli, ko je že šel na morišče.

Sin je skočil k materi, a ni je objel, temveč ji je — odgriznil nos.

Starka je zajadila, ljudje so se zgražali, a strašni Švedran je zakričal:

»Ko sem bil še majhen deček, si mi ti mati rekla, naj ukradem pri sosedu šivanko. Ukral sem jo in potem postal tat in razbojnik. Če ne bi bil ukradel tiste šivanke, bi ne postal nikoli ropar in ne bi stal danes tukaj!«

Obrnil se je in žalostno stopil pod vislice.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Letošnje počitnice bom preživel pri stricu. Tam je mnogo črešenj, ki jih ima gotovo vsakdo rad. Blizu je Mrzlica in Šmohor. Že zdaj se veselim, da se bom povzpел na ta dva vrhova. Kopal se bom v topli Savinji in si postavljaj mlinčke, igral nogomet in »ravbarje in žandarje«. Upam, da pojedem potem jeseni spet okrepcan in zadovoljen v šolo.

Prime Franjo, dijak
v Celju, Dečkova c. 15 — Gaberje.

Dragi stric Matic! To je pa res lepo! Od nas bi rad zvedel, kam pojedemo na počitnice, o sebi pa nič ne poveš. Dokler mi ne zaupaš, kam jo mahneš o počitnicah in kaj boš delal tam, toliko časa Ti tudi jaz ne zaupam kako in kaj. Srčno Te pozdravlja Tvoja

Jerica Findman, uč. II. razr. mešč. šole
v Ljubljani.

Draga Jerica! Ne — kaj takega pa še ne! Kdo bi si mislil, da si tako strašno radovedna? Menil sem — koga bo le zanimalo, če mu povem, kaj bom počel o počitnicah? Star sem, bolehen in truden od skrbi, kdo bi se zbrknil zame? Pa pride takale brhka ljubljanska srajčica in je užaljena, ker ji nisem o sebi vsega natanko povedal! Nu, ker se bojim, da se od same radovednosti ne boš mogla ne učiti ne jesti ne spati in me torej resnično skrbi, kaj bo s Tvojim zdravjem in Tvojim izpričevalom, Ti povem »kako in kaj«. Počitnice bom preživel nekje na kmetih v tišini in samoti. Če mi bo vreme naklonjeno, bom ribaril, če ne, bom pa bral kake indijanske povesti. Tiste imam namreč najrajši. Če me bo pa revmatizem v kolenih preveč neusmiljeno ščipal, se pa odpravim v kake toplice — ako bo dovolj cvenka v žepu. Drugače si bom pa peč zakuril in si ob njej kolena grel. Nu, zdaj sem Ti o svojih počitnicah vse povedal in Ti srčno želim, da bi bile Tvoje počitnice srečnejše od mojih. Lepo Te pozdravlja Tvoj stric Matic.

Dragi stric Matic.

Nestrpno pričakujem letošnjih počitnic. Mamica mi je obljubila, če se bom dobro odrezal v šoli, da me popelje na Dunaj. Razume se, da sem napel vse sile, da te priložnosti ne zamudim. Oglelal si bom vse zanimivosti. Po-

sebno v Schönbrunnu in Pratu mora biti zanimivo. Če ne bi bili strošek preveliki, bi povabil tudi Tebe. Iskreno Te pozdravlja

Franz Walland, uč. IV. razr. osn. šole
v Šoštanj.

Dragi stric Matic

1.

Midva imava še velik račun, prišlo bo mogoče še do — pobun! — Poslušaj zdaj, kaj si zagrešil, da mi boš prvo jezico utéšil!

2.

Ko sem Ti prvi verz poslala, na žalost nisem ga v »Jutru« brala, napisano bilo je samo ime, ali — to zame premalo je šel!

3.

Drugič pa v hudi zimi odpošljem, pesem o ptičkih dragih nam vsem, toda v kotičku Tvojem jo vidim samo četrtino,

kaj to pomen?

4.

Nisi pravičen, dragi mi stric, ki Ti pravijo Matic. Prej ko mogoče si gorjačo priskrbim, ter Te kozjih molitvic naučim! —

Draga Lindič, učenka 4. b razreda
v Sevnici ob Savi.

Ljuba Draga! Čeprav mi Tvoja pesmica ne dela časti, jo v celoti objavim, ker je tako nanoslo, da imam dovolj prostora zanj. Časih je pa res tako, da se kako pisemce izgubi ali pa da kake pesmice ne morem v celoti priobčiti, ker mi manjka prostora. Pri zadnjem natečaju sem bil res v hudih škripcih. Več ko sto dopisov sem dobil vsak teden, več ko dvajset jih pa objaviti nisem mogel. Tvoje gorjače se pa nič ne bojim. Sevnica je daleč in preden Te vlak pripelje do Ljubljane, se bo Tvoja jezica že ohladila. Z veliko napetostjo pričakujem, kaj mi boš pisala na novi natečaj! Srčno Te pozdravlja
stric Matic.

Križanka »Deska«

Vodoravno: 1. vrh v Karavankah, 7. organsična baza za pridobivanje barvil, 8. dragotina.

Navpično: 1. kača, 2. besedica zadrege, 3. ptičja past, 4. zemlja, 5. kovina, 6. pripadnik plemena starih Slovanov.

Rešitev križanke »Kolač«

Vodoravno: 1. brv, 4. zamet, 6. obara, 7. Banat.

Navpično: 1. baba, 2. rman, 3. vera, 4. zob, 5. tat.

Zanimivosti

Med vsemi državami pridelava največ krompirja Nemčija.

V Abesiniji so odpravili suženjstvo šele leta 1929.

Na vsem svetu premorejo 200 gramov radija.

Nemški komponist Mozart je uglasbil svoje prvo delo s četrtnim letom, s petim letom pa je imel svoj prvi koncert.

Veliki slikar in kipar Leonárdo de Vinci je bil levorok in je izdelal vsa svoja dela z levó roko.

Rešitev velikonočnih ugank

1. Piruh.
2. Velikonočna raglja.
3. Pšenica.
4. Pomaranča.
5. »Žegen« — žejen.
6. Velikonočna bandera.
7. Duhovnik z ministranti pri procesiji.
8. Jugoslovenska zastava.
9. Sveča pri »vstajenju«.
10. Kolač.
11. Nebo (nad zemljo) in »nebo« pri procesiji.
12. Sekanje píruhov z novci.
13. Muren in metuljčki.
14. Lastovke.
15. Butare na cvetno nedeljo.
16. Mačice na vrbi.
17. Klobasa.
18. Kukavica.
19. Voda v potoku.
20. Procesija.

Listnica uredništva

Uganke iz zadnjih števil »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Tončka Lavrihova, uč. V. razr. Lichtenturnovega zavoda v Ljubljani; Franc Tancer, uč. I. razr. drž. real. gimn. v Mariboru; Milenko Klavora, uč. II. razr. III. drž. real. gimn. v Ljubljani; Manica Irgolič, uč. IV. razr. v Ljutomeru; Milan Verstovšek, uč. VII. razr. v Višnjigori; Marija Lekše, uč. V. razr. v Križevcih; Stanko Muhovec, uč. II. razr. mešč. šole v Mariboru; Jelka Steinberger, uč. I. razr. gimn. v Mariboru; Miran Hudales, uč. VI. razr. v Celju; Janko Dermolija, uč. IV. razr. v Celju; Milica Trautman, uč. V. razr. v Celju.

Milenko Klavora, uč. II. razr. drž. real. gimn. v Ljubljani: Stric Matic se Ti lepo zahvaljuje za poslano križanko. Na žalost je ne bo mogel kmalu objaviti, ker je s takim blagom še obilno založen. Malo boš moral počakati.

Mario Iglíč v Ljubljani: Križanka je prav lična in risba skrbno izvedena. Na žalost je rešitev za naše bralce pretežka. V križanki je vse polno besed, ki jih otroci ne bi razumeli. Pošljite nam o priliki kaj lažjega.

M. Resman, dijak v Mariboru: Spis objavimo o priliki.

M. G. iz Zg. Š.: Jezikovno stvar še ni zrela za tisk. Vzemite Breznikovo slovnico v roke!

Draga Majda! Tvoje mnenje, da kužki prebolijo vsako bolezen brez živinozdravnika, je popolnoma napačno. Res je, da si poleti psiček sam poišče zdravilnih zelišč — a kje naj jih najde pozimi? Baš pri takozvani pasji bolezni je treba takoj poklicati živinozdravnika, ki lahko z injekcijami in drugimi zdravili ublaži bolezen ali prepreči popolni razmah bolezni. Mnogo kužkov sem poznal, ki so poginili za kako boleznijo, ker ni zanje nihče poskrbel in ker niso za časa poklicali živinozdravnika. Tvoja trditev torej ne velja; samo srečnemu naključju gre zahvala, da se je Tvoj Sultan tako lepo pozdravil. Piši mi o priliki še kaj o njem. Srčno Te pozdravlja stric Matic.

Alojzij Jazbec, dijak. — Stric Matic je prejel Tvoj spis »Tončkova Velikonoč«, vendar je imel takrat že vse rokopise za velikonočno številko zbrane in ga zato ni mogel več spraviti pod streho. Pošlji mu o priliki kako krajšo stvar. Spis ne sme obsegati več ko dve strani. Le pogumno naprej!